Súd:	Okresný súd Martin
Spisová značka:	7C/153/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5713210003
Dátum vydania rozhodnutia:	29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Mária Gazdačková
ECLI:	ECLI:SK:OSMT:2016:5713210003.6

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobca R.. L.. T. L., U.., M.. XX. XX. XXXX, A. Q. L., E.. W. L. Č.. XXXX/XX právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom v Martine, Holubyho č. 51 proti žalovanej Slovenskej republike konajúcej prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave, Štúrova 2 v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnými rozhodnutiami , takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je žalobcovi povinná nahradiť škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia sp. zn.: ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009 zo dňa 18. 11. 2009 spočívajúcu v zaplatených trovách obhajoby v sume 2 389,31 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2 389,31 € za obdobie od 12. 01. 2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaná je žalobcovi povinná nahradiť nemajetkovú ujmu za nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia sp. zn.: ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009 zo dňa 18. 11. 2009 v sume 2 500 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaná je žalobcovi povinná nahradiť nemajetkovú ujmu za nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia sp. zn.: ČVS: ORP-786/1-OVK-MT-2004 zo dňa 31. 12. 2005 v sume 5 000 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba zamieta.

V. Žalovaná je žalobcovi povinná nahradiť trovy konania v sume 2 201,84 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu číslo IBAN: P. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX F. F. A. Q., J.. P...

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na Okresnom súde Martin dňa 09. 07. 2013 proti žalovanej Slovenskej republike, v tom čase konajúcej prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, sa žalobca proti žalovanej domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009 zo dňa 18. 11. 2009, ktorá žalobcovi vznikla zaplatením trov obhajoby v sume 2 389,31 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne za obdobie od 12. 01. 2013 do zaplatenia a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená týmto nezákonným rozhodnutím vo výške 5 000 €, a ďalej sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-786/1-OVK-MT-2004 zo dňa 31. 12. 2005, rovnako požadoval priznať náhradu trov konania.

2. Žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že 30. 12. 2005 vyšetrovateľ policajného zboru vydal uznesenie o vznesení obvinenia proti žalobcovi pod ČVS: ORP-786/1-OVK-MT-2004 pre trestný čin zbližénia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005. Žalobca v zákonom

stanovenej lehote proti uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola ale uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Martin č. k. 2Pv/1629/2004 - 22 zo dňa 23. 02. 2006 zamietnutá, nakoniec však trestné stíhanie proti osobe žalobcu bolo právoplatne zastavené uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina. k. 1KPt/204/2008 - 37. Porušenie práv žalobcu konštatoval aj Európsky súd pre ľudské práva, a to porušenie práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 500 € a náhradu trov konania v sume 750 €. Nakoľko však trestné stíhanie voči žalobcovi bolo zastavené ešte pred rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva, porušenie práv žalobcu podľa článku 6 ods. 3 písm. a/ Dohovoru skúmané nebolo. Žalobca konštatoval, že spomínaným uznesením bol obvinený v rozpore s vykonaným dokazovaním a pre tento záver svedčí aj výsluch znalca prof. MUDr. Jozefa Lohnetra, CSc.. Trestné stíhanie žalobcu však zasiahlo do jeho života, boli vypočúvaní jeho kolegovia, bolo im vysvetlené, že žalobca je trestne stíhaný za skutok, ktorý mal spáchať pri poskytovaní lekárskej starostlivosti, o stíhaní žalobcu bola upovedomená aj Jeseniova lekárska fakulta Univerzity Komenského Bratislava a táto situácia trvala niekoľko rokov do právoplatného zastavenia trestného stíhania voči žalobcovi. Takýmto nezákonným rozhodnutím, ktoré nakoniec bolo zrušené, bola žalobcovi spôsobená aj ujma v osobnostnej sfére, ktorú žiadal žalobca odškodniť poskytnutím zadosťučinenia vo výške 5 000 €.

3. Ďalej žalobca uviedol, že 18. 11. 2009 vydal vyšetrovateľ policajného zboru uznesenie o vznesení obvinenia pod ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009 voči žalobcovi pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005. Žalobca aj toto uznesenie napadol sťažnosťou, ktorá bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Martin č. k. 2Pv/183/2008-24 zo dňa 31. 12. 2009 zamietnutá. Dňa 05. 01. 2010 žalobca podal na Krajskú prokuratúru v Žiline podnet na preskúmanie zákonnosti postupu vyšetrovateľa a výsledkom bolo vydanie uznesenie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV Pz 26/2010-4 zo dňa 22. 03. 2010, ktorým bolo konštatované, že vydaním okrem iného aj uznesenia vyšetrovateľa policajného zboru bol porušený zákon v neprospech žalobcu a toto uznesenie bolo zrušené. Dovtedy však žalobca za obhajobu v tejto trestnej veci zaplatil sumu 2 389,31 € a táto suma predstavuje skutočnú vecnú škodu, ktorá bola žalobcovi spôsobená v jeho majetkovej sfére nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa policajného zboru o vznesení obvinenia. Táto skutočnosť bola opätovne oznamovaná orgánmi v prípravnom konaní v pracovnom kolektíve žalobcu, kde mnoho kolegov žalobcu bolo vypočúvaných, bolo im oznámené vznesenie obvinenia voči žalobcovi a takýmto konaním bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu, preto aj v tomto prípade žalobca požiadal o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5 000 €.

4. Žalobca dňa 02. 07. 2012 podal na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako na orgán konajúci v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. d/ bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ohľadne predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v zmysle § 15 a § 16 citovaného zákona. Dňa 11. 01. 2013 mu však Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky doručilo odpoveď pod sp. zn. SLV-PS-657/2012, ktorou žalobcovi oznámil, že jeho žiadosti nevyhovuje. Odpoveďou na argumentáciu uvedenú v tejto písomnosti je odkázanie na prijatie Novely zákona pod č. 412/2012 s účinnosťou od 01. 01. 2013, t. j. tri dni pred datovaním odpovede na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na túto legislatívnu zmenu nereagovalo.

5. Žalobca si uplatnil aj príslušný úrok z omeškania z uplatnenej škody s tým, že začiatok plynutia lehoty omeškania je deň nasledujúci po dni, v ktorom bola žalobcovi doručená odpoveď na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, teda deň 12. 01. 2013.

6. V priebehu konania žalobca na žalobe zotrval.

7. Pri svojej výpovedi na pojednávaní dňa 16. 04. 2014 žalobca uviedol, že v čase, keď voči nemu začalo trestné stíhanie v roku 2005, na základe vyššie spomínaného uznesenia vyšetrovateľa policajného zboru, vykonával funkciu prednostu ortopedicko-traumatologickej kliniky martinskej fakultnej nemocnice, ktorú vykonával od marca 1994 až do októbra roku 2007. Z funkcie prednostu kliniky bol odvolaný ale pre iné príčiny, než vedenie trestného stíhania voči jeho osobe na základe uznesenia vyšetrovateľa z roku 2005. Trestné konanie sa viedlo kvôli operácii pacientky Q. a práve pracovisko, ktoré viedol v tom čase žalobca bolo jedno z mála pracovísk, kde bolo vykonaných desiatky obdobných operácií ako u spomínanej pacientky, a to vďaka vzdelaniu žalobcu, ktorý do vzdelania investoval nemalé finančné prostriedky, najmä pokiaľ išlo o jeho dovzdelávanie v čase výkonu lekárskeho povolania. Z trestného

konania, ktoré bolo voči žalobcovi vedené sa dostal žalobca do stresového postavenia a nadobudol presvedčenie, ako keby osoby v jeho profesionálnom okolí už len vyčkávali na ďalšiu chybu, ktorú žalobca urobí a to napriek tomu, že chyba žalobcu pri spomínanej operácii preukázaná nebola, a znalecké posudky obstarané v trestnom konaní to preukazovali. Znalecké posudky podávali odborné kapacity v lekárskom odbore, v ktorom bol činný aj žalobca a pri stretnutiach aj na vedeckej úrovni, a na kongresoch žalobcovi pripomínali, že v súvislosti s jeho osobou podávali znalecké posudky. O konaní vedenom proti žalobcovi sa povrávalo samozrejme v lekárskych kruhoch a nie len v Martine. Situácia sa vyhrotila tak, že žalobca, ako jediný operatér chrbtíc na ortopedicko-traumatologickej klinike Univerzitnej nemocnice Martin, tieto typy operácií pozastavil a nik iný už potom obdobné operácie na klinike nerobil.

8. Z neverbálnej komunikácie medzi kolegami v pracovnom kolektíve, ktorý viedol žalobca nadobudol dojem, že je spochybňovaná jeho odbornosť a to najmä v situáciách keď prejavil v konzultáciách s kolegami odborný názor a zistil, že kolegovia tento názor spochybňujú. Jeden z kolegov, ktorého žalobca pripravoval a odborne usmerňoval, aby raz mohol vykonávať obdobný typ operácií, a ktorého sa žalobca snažil ďalej vysielať na školiace strediská, kde by mohol získať obdobnú odbornosť ako žalobca, nakoniec rezignoval s vysvetlením, že operácie v oblasti chrbtíc je tak riziková oblasť, a vzhľadom aj na trestné stíhanie žalobcu, že si na ňu netrúfa.

9. Napätá situácia ohľadne žalobcu v súvislosti s trestným stíhaním a premietla aj do rodinného prostredia žalobcu, a stresy, ktoré boli ním vyvolané sa podpísali aj na zdravotnom stave manželky žalobcu a jej psychike, aj keď žaloba ako lekár uviedol, že samozrejme nie je to jediná príčina zdravotných potiaží, ktoré jeho manželka má.

10. Pokiaľ ide o trestné stíhanie, ktoré začalo v roku 2009, na základe vyššie uvádzaného uznesenia vyšetrovateľa, šlo o skutok, ktorý súvisel s pacientkou Á., u ktorej sa žalobca rozhodol uskutočniť tzv. remobilizačnú operáciu v roku 2005. U pacientky nastala istá zdravotná komplikácia, avšak žalobca sa ocitol v situácii, keď 29. 12. 2005 mu vtedajší riaditeľ Univerzitnej nemocnice Martin odmietol podpísať dohodu, na základe ktorej mohol uskutočňovať zdravotnícke výkony vo fakultnej nemocnici. Žalobca ako prednosta kliniky bol predovšetkým kmeňovým zamestnancom lekárskej fakulty a s fakultnou nemocnicou mal pracovný úväzok, ktorý mu umožňoval vykonávať liečebné zákroky Univerzitnej nemocnici Martin. Keďže novú dohodu podpísal až v septembri 2006, už s novým riaditeľom Univerzitnej nemocnice Martin, 9 mesiacov nemohol vykonávať akékoľvek liečebné zákroky vo vzťahu k pacientom ortopedicko-traumatologickej kliniky. Preto sa nemohol po operácii uskutočnenej koncom roku 2005 u pacientky Á. ďalej jej liečbe venovať. K 01. 01. 2008 potom znova nemal podpísanú dohodu s Univerzitnou nemocnicou Martin, takže zostal len zamestnancom lekárskej fakulty a neskôr odišiel pracovať do Českej republiky. Zamestnancom lekárskej fakulty bol potom do augusta 2008, avšak od 01. 01. 2008 už nebol činný pre Univerzitnú nemocnicu Martin, keďže jeho pracovno-právny vzťah vo vzťahu voči nej skončil tým, že mu nebola podpísaná dohoda, na základe ktorej mohol uskutočňovať liečebné výkony na jej pracoviskách. Žalobca sa nevedel vyjadriť, či takýto postup riaditeľa Univerzitnej nemocnice Martin od roku 2008 bol zapríčinený práve dvoma prebiehajúcimi trestnými konaniami, pretože voči nemu v tom čase bolo vedené aj ďalšie trestné konanie, ktoré ale žalobca v žalobe nespomínal a nemá súvis s týmito trestnými stíhaniami.

11. Do júla 2012 bol žalobca v pozícii zamestnanca lekárskej fakulty na neplatenom voľne a v júli 2012 mu lekárska fakulta pracovný pomer zrušila. Od vtedy nie je v žiadnom zamestnaneckom pomere ani vo vzťahu k Univerzitnej nemocnici Martin, ani vo vzťahu k Jesseniovej lekárskej fakulte Univerzity Komenského v Martine.

12. Práve v súvislosti s trestným konaním, ktoré bolo zahájené v roku 2009 pre údajné poškodenie pacientky Á. bol žalobca oslovený príslušníkmi policajného zboru v domácom prostredí, ktorí mu doručili uznesenie o vznesení obvinenia a predvolanie na výsluch o 21,00 hod., čo bola sobota. Túto skutočnosť žalobca pociťoval ako zastrašovanie, pretože termín výsluchu bol približne až o mesiac po doručení predvolania a žalobca pritom nebol v situácii, že by nepreberal zásielky orgánov činných v trestnom konaní, preto tento postup považoval za neštandardný. Trestné stíhanie začaté v roku 2009 skončilo nakoniec, na základe uznesenia generálneho prokurátora, ktoré je spomínané v žalobe. V čase, keď začalo konanie ohľadne pacientky Á., žalobca už bol nútený vyhľadať pomoc psychiatra, ambulantne sa liečil u L.. F. a psychiatrickej liečbe sa podrobuje aj v čase svojho výsluchu, t. zn. v roku 2014.

13. Žalobca sa zúčastnil konkurzu na miesto prednostu kliniky aj v roku 2012, avšak vybratý bol iný kandidát, nepodarilo sa mu zamestnať ani vo Vojenskej nemocnici v Ružomberku, kde sa uchádzal o zamestnanie. Nikto mu síce nepovedal, že je tomu tak preto, že je kriminálnik ale jemu to bolo viac menej zrejmé. Preto v čase svojho výsluchu konštatoval, že má ambíciu profesionálne pracovať jedine v zahraničí, nakoľko na Slovensku už nemá šancu sa zamestnať. Dôchodcovský vek nadobudol v roku 2012 ale asi 2 roky predtým už poberal predčasný dôchodok. V Českej republike počas svojho pôsobenia vykonal okolo 200 endoprotetických operácií ročne, v čase od augusta 2008 do decembra 2010. Dopad trestného stíhania v zahraničí nepociťoval. Operácie, ktoré uskutočňoval v zahraničí dopadli dobre, mimo jednej infekčnej komplikácie, ktorá sa pridružila u jednej pacientky, naviac práca v Českej republike bola u žalobcu lepšie finančne ohodnotená ako práca v tuzemsku, v čase keď vykonával funkciu prednostu kliniky a vysokoškolského učiteľa. On samozrejme riaditeľa Univerzitnej nemocnice Martin vždy informoval o prebiehajúcom trestnom konaní, avšak psychický tlak z trestného konania sa u neho prejavoval a prejavuje stále. Na jeho pracovnom výkone v Českej republike sa však, podľa jeho názoru, nepodpísal.

14. Žalobca sa nevedel vyjadriť k tomu, či riaditeľ Univerzitnej nemocnice Martin bol povinný zdôvodňovať, prečo ho znova neustanovil do funkcie prednostu, existovala totiž v nemocnici dohoda o zriaďovaní výučbových báz medzi Jesseniovou lekárskou fakultou a Univerzitnou nemocnicou Martin, podľa ktorej riaditeľ nemocnice je povinný podpísať dohodu s každým zamestnancom lekárskej fakulty a takéto dohody umožňovali siahať vysokoškolským učiteľom na pacientov na pracoviskách nemocnice. Pre trestné stíhanie sa veľa priateľov žalobcu od neho odvrátilo, resp. prestali sa správať tak, ako dovtedy. Žalobca sa presvedčil, že zrejme neboli nikdy jeho skutočnými priateľmi.

15. Žalovaná sa prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky prvýkrát k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 06. 09. 2013, ktoré na súd došlo 12. 09. 2013. Z tohto podania vyplynulo, že žalobu považuje za nedôvodnú a žiada, aby súd návrh zamietol. Vo svojom vyjadrení (č. l. 59-69 spisu) žalovaná opísala priebeh trestného konania, ktoré bolo jednak začaté v roku 2005 pre údajné poškodenie pacientky F. Q. voči žalobcovi a tiež priebeh trestného konania, ktoré bolo začaté v roku 2009 proti žalobcovi pre údajné poškodenie pacientky Á.. Opísala aj úkony prokuratúry, ktoré boli robené v rámci týchto trestných konaní a konštatovala, že zo spisového materiálu je zrejmé, že vyšetrovatelia Ústavu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru (pri trestnom konaní, ktoré začalo v roku 2005) a Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline (pri trestnom konaní, ktoré začalo v roku 2009) spolupracovali s prokurátormi Okresnej prokuratúry Martin, a počas vyšetrovania plnili pokyny prokurátorov Okresnej prokuratúry Martin. Poukázala na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/ a písm. e/ zák. č. 514/2003 Z. z. v znení novely a vyslovila názor, že orgánom, ktorý je procesne spôsobilý konať za Slovenskú republiku v tejto veci, je od začiatku roku 2013 je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na podporu týchto tvrdení poukázala na viacero rozhodnutí súdov Slovenskej republiky v obdobných sporoch. Podľa názoru žalovanej, keďže novela účinná od 01. 01. 2013 neobsahuje prechodné a záverečné ustanovenia, nedochádza k spätnej retroaktivite zákona, pasívne legitimovaným účastníkom konania je tak, ako v minulosti Slovenská republika, avšak došlo k zmene orgánov, ktoré by mali v tomto prípade s poukazom na vyššie uvádzané ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v roku 2013, za Slovenskú republiku konať a preto ministerstvo vnútra namietalo nedostatok procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, a navrhovalo, aby súd ustálil, že ústredným orgánom príslušným konať vo veci na strane žalovaného je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Naviac poukázal na skutočnosť, že na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody sa vyžaduje, aby boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky uvedené v § 3 a § 6 ods. 1 citovaného zákona, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, ktorá mala vzniknúť poškodenému. Rovnako poukázala na ust. § 206 ods. 1 Tr. por., z ktorého vyplýva, že ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností, po začatí trestného stíhania, dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi, a ak je obvineným sudca, súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrovi spravodlivosti, a ak je obvinený advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania a na skutočnosť, že podľa § 230 ods. 1 Tr. por. dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

16. Žalovaná poukázala tiež na znenie ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije, závažnosť vzniknutej ujmy, a na okolností, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

17. Žalovaná mala za to, že žalobca zatiaľ neuviedol žiaden relevantný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení a skutočnosti, ktoré sú relevantné pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy.

18. Žalovaná namietala žalobcov nárok na úroky z omeškania, ktoré sú podľa jej názoru neodôvodnené a konštatovala tiež, že vyšetrovatelia policajného zboru ako orgány činné v trestnom konaní vo vzťahu k žalobcovi, a ním uvedených trestných konaniach postupovali správne, a rozhodnutia o vznesení obvinenia vydali v súlade so zákonom. V uvedených prípadoch vyšetrovatelia síce vydali uznesenia o vznesení obvinenia ale rozhodnutia o opravnom prostriedku voči týmto uznesenia sú vo výlučnej kompetencii prokurátora, preto nie je možné tvrdiť, že práve uznesenia o vznesení obvinenia sú tými nezákonnými rozhodnutiami, ktoré žalobcovi ako obvinenému spôsobili škodu. Ak by sa aj pripustil vznik zodpovednosti štátu za škodu v takýchto prípadoch tak, za takéto nezákonné rozhodnutia sa musia rovnako označiť aj uznesenia, ktorými sa rozhodlo o opravnom prostriedku voči uzneseniam o vznesení obvinenia, ktoré ale vydali orgány prokuratúry. Uviedla tiež, že žiadne z rozhodnutí vyšetrovateľov policajného zboru v trestných konaniach vedených pod ČVS: ORP-786/1-OVK-MT-2004 a ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009 neboli zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia vyššie uvedeného z roku 2009, ktoré bolo uznesením Generálneho prokurátora Slovenskej republiky zrušené, zastával žalovaná názor, že žalobcom uplatnená škoda vo výške 2 389,31 € s prihliadnutím ku skutočnosti, že dozor v prípravnom konaní vykonával prokurátor, ktorý zamietol sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia ako aj vzhľadom ku skutočnosti, že vyčíslené trovy konania pozostávajú z trov obhajoby aj za úkony po 31. 12. 2009, t. zn. po dní, keď prokurátor Okresnej prokuratúry Martin vykonávajúci dozor sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia uznesením zamietol, je zodpovedné nie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ale Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

19. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktoré prevažnú čas konania konalo na základe názoru súdu, ktorý prezentoval v takmer celej časti konania ale aj na základe stanoviska žalujúcej strany, ktorá napriek výhradám Ministerstva vnútra Slovenskej republiky neoznačila iný orgán, prostredníctvom ktorého by mala Slovenská republika konať, ani na výzvu súdu, na takomto stanovisku zotrvalo až do ukončenia svojho pôsobenia.

20. Súd si bol samozrejme vedomý novelizácie zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá bola vykonaná zákonom č. 412/2012 Z. z. účinným od 01. 01. 2013.

21. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona v znení účinnom od 01. 01. 2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a
1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

22. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona v znení účinnom od 01. 01. 2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

23. Súd však vyhádzal zo znenia ust. § 4 ods. 1 písm. m/ citovaného zákona v znení účinnom od 01. 01. 2013, podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu orgán príslušný podľa písmen a/ až l/, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 citovaného zákona, ak ku škode došlo v oblasti verejnej

moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

24. Súd vychádzal z presvedčenia, že do 31. 12. 2012 v obdobných prípadoch mohli na základe vtedy platného ust. § 4 ods. 1 písm. b/ a e/ citovaného zákona konať za Slovenskú republiku, v prípade škody spôsobenej vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo neskôr zrušené, tak Generálna prokuratúra ako aj Ministerstvo vnútra, práve na základe ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/, nakoľko oba tieto orgány vykonávali úkony v prípravnom konaní a v prípade, že bola žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaná na jednom z nich, stal sa tento orgán, teda buď Ministerstvo vnútra alebo Generálna prokuratúra, orgánom príslušným konať za Slovenskú republiku v prípadnom ďalšom súdnom spore.

25. Súd preto vychádzal z presvedčenia, že vzhľadom na skutočnosť, že žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody, bola žalobcom primárne podaná na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky v roku 2012 pred účinnosťou novely, založila sa týmto za účinnosti vtedy platného zákona č. 514/2003 Z. z. príslušnosť Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pre celé konanie v mene Slovenskej republiky o škode, ktorá vznikla žalobcovi uznesením o vznesení obvinenia za situácie, keď došlo nakoniec k zastaveniu trestného konania bez podania obžaloby na súd. Súd takýto názor zastával až do roku 2016, nakoľko vzhľadom na rôznorodosť judikatúry súdov Slovenskej republiky, ktoré sa týkali obdobnej procesnoprávnej situácie, zastával názor, že zrejme nebolo cieľom zákonodarcu od 01. 01. 2013 v začatých súdnych konania zmeniť orgán konajúci za Slovenskú republiku, ak takýto orgán na základe podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, začal preskúmavať dôvodnosť nároku poškodených ešte v roku 2012, a teda je to orgán, ktorý je informovaný o skutkovej aj právnej situácii poškodeného, a preto aj po 01. 01. 2013 v konaniach pred súdom môže so znalosťou veci a hospodárne konať vo vzťahu k poškodenému za Slovenskú republiku.

26. Súd však na základe rozhodnutia, a to rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2016, prehodnotil svoj právny názor na orgán, ktorý by mal za Slovenskú republiku konať a v závere konania oznámil žalobcovi, Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, že konanie dokončí s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky ako orgánom, ktorý bude konať za Slovenskú republiku v tomto spore, pretože vzhľadom na ust. § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 01. 2013 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je príslušné za Slovenskú republiku konať.

27. Súd Generálnej prokuratúre Slovenskej republike, s ktorou konal v závere konania, zaslal podania žalobcu, žalovanej uskutočnené prostredníctvom Ministerstva vnútra, zápisnice o pojednávaní a umožnil jej, aby sa k meritu veci vyjadrila.

28. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v podaní z 27. 06. 2016 súdu oznámila, že v danom prípade škodu nespôsobila prokuratúra a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky svoju príslušnosť v konaní neuznáva. Titulom náhrady škody je uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru o vznesení obvinenia, ktoré je účinné a vykonateľné už jeho vydaním. V konečnom dôsledku to bola práve Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorá v trestnej veci vedenej pôvodne na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Žiline pod ČVS: ORP-46/OVK-ZA-2009 uznesením sp. zn. IV PZ 26/2010 z 22. 03. 2010, zrušila nezákonné uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia ako aj uznesenie Okresnej prokuratúry Martin o zamietnutí sťažnosti. V uvedenom prípade by malo konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky práve s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. b/ bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z., nakoľko uznesenie o zmietnutí sťažnosti bolo Generálnou prokuratúrou zrušené a prokurátor nepodal v trestnej veci obžalobu.

29. Mimo vypočutia stanovísk procesných strán sa súd oboznámil s listinami pripojenými do súdneho spisu, rovnako sa oboznámil s podstatným obsahom spisov ČVS: ORP-786/1-OVK-MT-2004 a so spisom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin ČVS: ORP-32/2-OVK-MT-2011 (predtým spis Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009), ale tiež sa súd oboznámil s podstatným obsahom spisu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. Pk-2T/10/2010.

30. Takto vykonaným dokazovaním mal súd preukázaný tento skutkový stav veci:

31. Zo spisu Okresného riaditeľstva Policajného spisu Martin, Úradu justičnej a kriminálnej polícii ČVS: ORP-786/1-OVK-MT-2004 súd zistil, že uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru rovnakej spisovej značky zo dňa 30. 12. 2005 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. pre skutok, ktorého sa mal dopustiť dňa 26. 02. 2002 vykonaním zdravotného zákroku tam popísaného voči pacientke F. Q., M.. XX. XX. XXXX. Zo spisu bolo zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní začali konať na základe oznámenia Martinskej fakultnej nemocnice zo dňa 22. 10. 2004 o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin ublíženia na zdraví. Martinská fakultná nemocnica vychádzala zo záverov odbornej komisie pre posudzovanie poskytovania liečebnopreventívnej starostlivosti Martinskej fakultnej nemocnice, ktorú pripojila.

32. Voči predmetnému uzneseniu žalobca včas podal sťažnosť zo dňa 08. 02. 2006, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Martin uznesením sp. zn. 2Pv/1629/04-22 z 23. 02. 2006, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol, pretože nezistil žiadne porušenie zákonných ustanovení o postupe vyšetrovateľa, prieťahy v konaní alebo iné nedostatky.

33. Následne vo veci boli vykonávané procesné úkony, bol vypočutý žalobca v procesnom postavení obvineného, bola vypočutá poškodená Q. ale následne bolo vypočutých len v roku 2006 a v roku 2007 ďalších 10 svedkov z pracovného kolektívu žalobcu, resp. operačného tímu. Vypočutí boli dvaja znalci a dňa 28. 08. 2007 podal vyšetrovateľ policajného zboru Okresnej prokuratúre Martin návrh na zastavenie trestného stíhania voči žalobcovi. Uznesením okresnej prokuratúry Martin sp. zn. 2Pv/1629/04 - 67 zo dňa 28. 11. 2007 prokurátor Okresnej prokuratúry Martin podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zastavil trestné stíhanie proti žalobcovi, nakoľko je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Na základe sťažnosti poškodenej F. Q. proti predmetnému uzneseniu prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline uznesením sp. zn. 1KPt/857/2005 - 62 z 27. 03. 2008 zrušil toto uznesenie okresnej prokuratúry a uložil Okresnej prokuratúre Martin, aby vo veci znova konala a rozhodla. Po doplnení dokazovania v naznačenom smere, orgány prípravného konania dňa 25. 01. 2010 opätovne vyšetrovateľ Policajného zboru v Martine podal Okresnej prokuratúre návrh na zastavenie trestného stíhania.

34. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v Martine sp. zn. 1Pv/687/09-117 zo dňa 12. 02. 2010 bolo trestné stíhanie vedenej proti žalobcovi podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. por. opätovne zastavené s tým, že je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. V spise nie je pripojené uznesenie Krajskej prokuratúry v Žiline spomínané žalobcom, to pripojil sám žalobca do súdneho spisu. Z uznesenia Krajskej prokuratúry v Žiline, sp. zn. 1Kpt/204/08-37 zo dňa 02.06.2010 súd potom zistil, že proti vyššie uvádzanému uzneseniu prokurátora Okresnej prokuratúry v Martine zo dňa 12. 02. 2010 podala sťažnosť poškodená F. Q. a na základe tejto sťažnosti Krajská prokuratúra v Žiline podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušila napadnuté uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry v Martine, ale následne podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zastavila trestné stíhanie vedené proti žalobcovi pre skutok, ktorého sa mal dopustiť voči poškodenej F. Q., avšak z iného dôvodu a totiž, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesenie bolo doručené obhajcovi žalobcu 07. 06. 2010. V priebehu tohto trestného konania, ktoré sa viedlo prakticky od konca roku 2005 až do polovice júna 2010, čiže takmer 4,5 roka bolo voči žalobcovi vedené aj ďalšie trestné stíhanie, a to nielen to stíhanie, ktoré začala na základe uznesenia vyšetrovateľa policajného zboru, ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009 a, v ktorej je žalobcom spomínané v žalobe, avšak v roku 2008-2009 bolo voči žalobcovi vedené aj ďalšie trestné stíhanie, na ktoré upozornila žalovaná strana v čase, keď konala prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žalovaná strana predložila uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, ČVS: PPZ-145/ BPK-S-2008 zo dňa 08. 12. 2008, ktorým bolo podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Tr. por. proti žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin prijímania úplatku podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. pre skutok, ktorého sa mal dopustiť v máji 2003 vo vzťahu k manželom Ivanovi a L. L.. Až uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR zo dňa 18.08.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29.08.2009, sp. zn. VII/2Gv242/08-40 bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. por. pretože bolo nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie. Z uvedeného je zrejmé, že v čase, keď prebiehalo voči žalobcovi trestné stíhanie pre skutok, ktorého sa mal dopustiť voči pacientke F. Q. prebiehali voči žalobcovi ďalšie dva trestné stíhania.

35. Zo spisu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Policajného zboru v Martine, ČVS: ORP-30/2-OVK-MT-2011 súd zistil, že na základe podnetu poškodenej L.. L. Á. zo

dňa 03.01.2008 podaného Okresnej prokuratúre v Martine dňa 11. 01. 2008 uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Úradu justičnej a kriminálnej polície Policajného zboru, ČVS: KRP-46-OVK-ZA-2009 zo dňa 18.11.2009 bolo začaté trestné stíhanie voči žalobcovi pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. pre skutok, ktorého sa mal dopustiť 13.12.2005 v Martine pri operácii poškodenej L.. L. J.. Voči predmetnému uzneseniu žalobca podal sťažnosť z 21.11.2009 prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Vladimíra Kašubu, ktorá ale bola uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v Martine sp.zn. 2Pv/186/08 z 31. 12. 2009 zamietnutá ako nedôvodná. Až uznesením Generálnej prokuratúry SR v Bratislave, sp. zn. IVPZ26/10-4 z 22.03.2010 bolo konštatované, že uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Martin, sp. zn. 2Pv/183/08 zo dňa 31.12.2009 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v neprospech obvineného - žalobcu, a preto bolo predmetné uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Martin, sp. zn. 2Pv/183/08 zo dňa 31.12.2009 zrušené a zrušené bolo tiež uznesenie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Žilina, ČVS: KRP-46/OVK- ZA-2009 zo dňa 18.11.2009 a vyšetrovateľovi Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície Žilina bolo prikázané, aby vo veci znova konal a rozhodol. Toto uznesenie bolo obhajcovi žalobcu JUDr. Vladimírovi Kašubovi doručené až 07.04.2010 o čom svedčí prijímacia pečiatka advokátskej kancelárie obhajcu (č. l. 31). Počas prebiehajúceho trestného stíhania cca približne 4,5 mesiaca, bol žalobca zastúpený obhajcom JUDr. Vladimírom Kašubom, ktorý vo veci vykonal v čase od 21.11.2009 do 31.03.2010 dvadsať úkonov obhajoby. Za toto obdobie boli mimo žalobcu po procesnej pozícii obvineného vypočutí svedkyňa poškodená L.. Á., ale aj ďalší kolegovia žalobcu, L.. R. J. K., L.. M., L.. Y., L.. B., L.. Q., L.. R., L.. Y., P. I.. Á., U.. B.. Obhajca žalobcu 21.11.2009 vykonal 2 úkony obhajoby (prevzatie a príprava obhajoby), vrátane prvej porady s klientom a podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. 28.11.2009 absolvoval ďalšiu poradu s klientom v rozsahu 1,20 hod. 30.11.2009 bol prítomný pri výsluchu klienta, za ktoré úkony si obhajca žalobcu správne účtoval v zmysle Vyhlášky č.655/2004 Z. z. vo vtedy účinnom znení odmenu vo výške 57,95 € (§ 12 ods. 3 písm. a, § 14 ods. 1 Vyhlášky), režijný paušál 6,95 € a 19 % DPH. Pri ceste na výsluch obvineného z Martina do Žiliny a späť dňa 30.11.2009 mu vznikli aj pri použití vlastného motorového vozidla obhajcu cestovné náklady 15,30 €, náhrada za stratu času 23,18 €. Takže za tento úkon celkovo patrí obhajcovi žalobcu odmena a náhrady spolu vo výške 123,02 €. 05.12.2009 vykonal obhajca žalobcu ďalšiu poradu s klientom v rozsahu 1 hodina 20 minút, za čo mu patrí odmena vo výške 57,95 €, režijný paušál v sume 6,95 € a 19 % DPH, čo spolu činí 77,23 €. 07.12.2009 sa zúčastnil obhajca žalobcu výsluchu svedkyne poškodenej Mgr. Á., a to v Leviciach, za čo mu patrí odmena 57,95 €, režijný paušál 6,95, ale cestovné náhrady vo výške 63,75 € a náhrada za stratu času za 8 polhodín, v sume 92,72 €, spolu s 19 % DPH, za tento úkon patrí obhajcovi náhrada a odmena spolu vo výške 263,43 €. Obhajca žalobcu potom vykonal ďalšie úkony v roku 2010, za ktoré mu patrí náhrada a odmena spolu vo výške 80,11 €, a to podnet na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora Okresnej prokuratúry Martin, adresovaný Krajskej prokuratúre v Žiline dňa 05.01.2010 a ďalšia porada s klientom 16.01.2010. Odmeny a náhrady v rovnakej výške patria potom obhajcovi žalobcu aj za ďalšiu poradu s klientom uskutočnenú 30.01.2010 prítomnosť pri výsluchu svedka R. 17.02.2010. Ďalšiu poradu s klientom dňa 20.03.2010, avšak za úkony urobené dňa 22.01.2010 - prítomnosť obhajcu žalobcu pri výsluchu svedkyne K., M. J. Y. mu patrí odmena až 180,33 €, režijný paušál 14,42 €, cestovné náhrady v sume 15,30 € pri ceste obhajcu z Martina do Žiliny a späť osobným motorovým vozidlom a náhrada za stratu času v počte dvoch polhodín 24,04 € s 19 % DPH potom predstavuje odmena za úkony dňa 22.01.2010 a náhrady za tieto úkony 278,57 €. Žalovaná strana spochybnila nárok obhajcu na náhrady za uskutočnenie úkonu zo dňa 03.02.2010, keď mal byť obhajca žalobcu prítomný pri výsluchu svedka L.. R. B. F. Ž., za ktorý úkon si účtoval obhajca len režijný paušál 7,21 €, odmenu 15,03 € ako za úkon bez prejednania veci, cestovné náhrady v sume 15,30 €, náhradu za stratu času 24,04 € a 19 % DPH potom si spolu za tento úkon účtoval 73,28 €. Je zrejmé aj z vyšetrovacieho spisu, že 03.02.2010 tento úkon uskutočnený nebol, čo však, obhajca žalobcu JUDr. Vladimír Kašuba a súčasne jeho právny zástupca v prejednávanej občianskoprávnej veci zdôvodnil tou skutočnosťou, že až po príchode do Žiliny sa dozvedel na Krajskom riaditeľstve PZ v Žiline na informáciách, že L.. B. sa na výsluch nemôže dostaviť, ospravedlnil sa a z tohto dôvodu sa výsluch neuskutoční s tým, že vyšetrovateľka mu zašlé nové predvolanie na jeho výsluch. Vtedy sa obhajca žalobcu ani k vyšetrovateľke nedostal a neexistoval o tejto skutočnosti ani žiadny záznam. Obhajca žalobcu a súčasne jeho právny zástupca v občianskoprávnom konaní však preukázal kópiu faxu (č.l. 363), že mu bolo vyšetrovateľkou Krajského úradu vyšetrovania v Žiline T.. V. T. oznámené, že výsluch L.. B. sa uskutoční 03.02.2010 o 14.30 hod. Následne mu ďalším faxom zo dňa 19.02.2010 bolo oznámené, že výsluch L.. B. bude uskutočnený 01.03.2010. Z týchto dvoch faxových materiálom je zrejmé, keďže v trestnom spise sa nachádza len zápisnica o výsluchu L.. R. B. zo dňa 01.03.2010, že výsluch 03.02.2010, o ktorom bol obhajca JUDr.

Kašuba informovaný sa neuskutočnil. Súd uveril konštatovaniu obhajcu a považoval trovy, ktoré si obhajca žalobcu vyúčtoval v súvislosti s úkonom, ktorý mal byť vykonaný 03.02.2010 vyšetrovateľom za dôvodné, napriek nesúhlasnému stanovisku žalovanej strany. Za ďalšie úkony, ktoré vykonal obhajca žalobcu dňa 05.02.2010, keď sa zúčastnil výsluchu svedka L.. Q. dňa 01.03.2010, keď sa zúčastnil výsluchu L.. B., ktorý už bol skutočne uskutočnený dňa 19.03.2010, keď sa zúčastnil výsluchu svedka L.. Y., dňa 24.03.2010, keď sa zúčastnil výsluchu svedka I.. Á. si obhajca žalobcu vzhľadom na vykonanie týchto úkonom obhajoby v Žiline účtoval odmenu a náhrady tak ako pri ďalších úkonoch uskutočnených v roku 2010, spolu vo výške 126,93 € a za výsluch svedkyne B. dňa 31.03.2010, ktorého sa zúčastnil v Topoľčanoch si účtoval vzhľadom na výšku cestovných náhrad 53,55 € a náhradu za stratu času 72,12 € - 229,66 € s DPH. Celkovo si obhajca žalobcu vyúčtoval trovy vo výške 2.389,31 €, ako to vyplýva z vyčíslenia trov právneho zastúpenia, ktoré bolo adresované v júni 2012 žalobcovi.

36. K tomuto vyčísleniu boli priložené potvrdenia o absolvovaní tam uvedených porád s klientom, osvedčenie o vydaní motorového vozidla. Žalobca elektronicky prostredníctvom elektronického bankovníctva zo svojho účtu, ktorý síce bol vedený na meno jeho manželky R. L.. Dňa 18.06.2012 tieto trovy obhajoby JUDr. Vladimírovi Kašubovi zaplatil.

37. Súd nemal námietky k vyúčtovaniu trov obhajoby, pretože údaje obhajcu žalobcu vo vyúčtovaní týchto trov zodpovedali záznamom vo vyšetrovacom spise ČSV: ORP-30/2-OVK-MT-2011, pokiaľ ide o dĺžku vykonávania vyšetrovacích úkonov ich miesta v tej skutočnosti, že skutočne vykonané boli, nemal ani námietky k počtu porád so žalobcom, a to vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu potrebnosť porád podľa presvedčenia súdu náležite zdôvodnil, a to vzhľadom na skutočnosť, že výsluchy, ktoré boli uskutočnené prevažne s lekármi, a teda kolegami žalobcu boli odborne náročné, a preto sa v spolupráci so svojim klientom obhajca pred ich vykonaním musel na ne náležite pripraviť vzhľadom na lekársku a zdravotnícku problematiku, ktorá sa v nich preberala. Vyúčtovanie zodpovedalo ustanoveniam Vyhlášky č. 655/2004 a súd nadobudol hlboké vnútorné presvedčenie, že vyúčtované trovy žalobca skutočne svojmu obhajcovi aj zaplatil, napriek tomu, že žalovaná strana ešte konajúc prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vynaloženie trov žalobcom v prospech jeho obhajcu spochybňovala.

38. V priebehu tohto trestného konania, ktoré trvalo síce len od 18. 11. 2009 do doručenia uznesenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave dňa 01. 04. 2010, obhajcovi žalobcu, preto súd ešte uznal za dôvodne vykonaný úkon obhajoby, prítomnosť obhajcu žalobcu pri výsluchu svedkyne B. dňa 31. 03. 2010 ako dôvodný.

39. V tomto období bolo proti žalobcovi súbežne vedené v tomto čase aj vyššie spomínané trestné konanie vyvolané v súvislosti so skutkom, ktorého sa mal dopustiť voči pacientke Q., ale aj ďalšie trestné konanie, ktoré bolo ukončené právoplatným rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. Pk 2T/10/2009. Prvý rozsudok proti žalobcovi v tomto konaní bol vyhlásený 20. 10. 2009, a právoplatne bolo ukončené (uznesenie o vznesení obvinenia pre trestný čin prijímania úplatku), bolo žalobcovi vznesené už 20. 12. 2007 a Špecializovaný trestný súd v Pezinku uznal žalobcu za vinného z tohto trestného činu podľa§ 160a ods. 1 Tr. zák. rozsudkom sp. zn. PK-2T/10/2009 zo dňa 16. 11. 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 31. 05. 2012.

40. Je teda zrejmé, že aj v prípade trestného konania, ktoré bolo vedené voči žalobcovi pre skutok, ktorého sa mal dopustiť poškodením zdravia pacientky L.. Á. sa prelínalo s ďalšími dvoma trestnými konaniami, pričom jedno z nich bolo zavŕšené rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a skončilo právoplatným odsúdením žalobcu a navyše bolo v tomto období aj medializované, o čom svedčí samotný obsah trestného spisu ale aj listinné dôkazy, ktoré pripojila strana žalovaná konajúca prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, keď do spisu pripojila výpis z médií, konkrétne s denníka Pravda, ktorý sa týkal práve trestného činu brania úplatku žalobcom.

41. Žalobca do spisu pripojil žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02. 07. 2012, ktorá podľa odpovede Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bola dourčená 06. 07. 2012, kde práve z dôvodu v žalobe uvedených trestných konaní a konštatovanej nezákonnosti oboch uznesení o vznesení obvinenia, požadoval žalobca priznať, v súvislosti s trovami obhajoby pre trestné stíhanie vedené pre skutok vo vzťahu k L.. Á. začaté v roku 2009 škodu vo výške 2 389,31 € a odškodnenie nemajetkovej

ujmy vzniknutej vo výške 5 000 €, a za konanie, ktoré bolo voči nemu vedené od roku 2005 pre skutok, ktorého sa mal dopustiť vo vzťahu k pacientke Q. žiadal odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 5 000 €.

42. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky odpovedalo žalobcovi listom zo dňa 04. 01. 2013 a žiadosť žalobcu zamietlo s poukazom na skutočnosti, že dozor nad činnosťou orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní vykonáva prokurátor a preto sa Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako orgán, na ktorý sa žalobca obrátil, domnieva, že nie je orgánom, činnosťou ktorého bola žalobcovi spôsobená škoda, a pokiaľ ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy, tak podľa názoru Ministerstva vnútra tak tento nárok dostatočne nepreukázal. Tento list právny zástupca žalobcu podľa prezenčnej pečiatky prevzal 11. 01. 2013, táto skutočnosť bola ale medzi stranami nesporná.

43. Z korešpondencie, ktorú Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky predložilo, a pripojilo do súdneho spisu v priebehu konania, potom súd zistil, že Ministerstvo vnútra predtým, než odpovedalo žalobcovi listom zo dňa 17. 09. 2012, postúpilo žiadosť žalobcu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, avšak tá túto žiadosť listom z 25. 09. 2012 vrátila Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (č. l. 98, 99 spisu) s poukázaním, že zo žiadosti je jednoznačne zrejmé, že nárok na náhradu škody žalobca odôvodňuje len od nezákonných rozhodnutí príslušníkov Policajného zboru, ktoré žalobca v svojej žiadosti presne špecifikoval a nevyplýva z nej, že by odvodzoval nárok na náhradu škody aj od rozhodnutia prokuratúry, a žiadne rozhodnutie prokuratúry neoznačuje za nezákonné.

44. Na preukázanie skutočností, do akej miery vplývali vedené dve trestné stíhania proti žalobcovi na vzťahy žalobcu na pracovisku, v odbornej obci v rámci lekárskej fakulty a nemocnice v Martine, žalobca pripojil do spisu čestné vyhlásenia L.. Y.I. Y., L.. T. U., R.. L.. R. L. U.. mimoriadneho profesora a U.. L.. R.J. R. U...

45. Z čestného vyhlásenia L.. Y. Y. z 11. 04. 2014 vyplynulo, že v súvislosti s pacientkou L.. Á. bola ako kolegyňa žalobcu vypovedať pred vyšetrovateľkou na polícii v Žiline, kde jej bolo oznámené pre aký skutok je žalobca stíhaný. Táto skutočnosť bola známa aj na pracovisku, nakoľko ďalší kolegovia boli tiež v tejto veci vypovedať. Fakt tohto obvinenia veľmi nepriaznivo vplýval na profesionálnu a osobnú povesť žalobcu, a v pracovnom kolektíve bola táto skutočnosť často preberaná, čo povesti a kreditu vtedajšieho prednostu značne uberalo na hodnote.

46. Z čestného prehlásenia L.. T. U. U.. zo dňa 11. 04. 2014 vyplynulo, že v súvislosti jednak s pacientkou Q. ale aj s L.. Á. bol opakovane vypovedať pred vyšetrovateľmi, vedel z čoho je žalobca obvinený a tieto skutočnosti boli pretriasané aj na pracovisku, tieto fakty - obvinenia nepriaznivo vplývali na profesionálnu a osobnú povesť, jeho vtedajšieho nadriadeného žalobcu, v pracovnom kolektíve sa tieto skutočnosti často preberali s reakciami, že žalobca nie je odborne spôsobilý na vykonávanie takýchto operačných zákrokov a ani na vedenie kliniky.

XX. R.. L. J. U.. R. boli v kritickom období nadriadenými žalobcu a vo svojich čestných vyhláseniach zo dňa 14. 04. 2014 uviedli, že v súvislosti s trestnými konaniami pre skutky voči pacientke Q. J. L.. Á. im boli ako funkcionárom lekárskej fakulty opakovane doručované žiadosti od polície na vypracovanie posudkov na osobu žalobcu. Z týchto žiadostí bolo zrejmé, že žalobca je obvinený, pričom oni obaja mali poznatky o vysokej odbornej erudícii žalobcu, ktoré ale takéto opakované žiadosti spochybňovali. Tieto skutočnosti boli často preberané aj v kolektíve vedenia lekárskej fakulty a nepriaznivo vplývali na profesionálnu a osobnú povesť žalobcu.

48. Žalobca preukázal zdravotné problémy psychiatrického charakteru potvrdením L.. P. F. z Univerzitnej nemocnice Martin zo dňa 23. 04. 2014, z ktorého vyplynulo, že je v psychiatrickej ambulantnej starostlivosti od roku 2007 a liečený pre úzkostné depresívne reakcie na ťažký stres, pričom jeho liečba trvá, ťažkosti pacienta v značnej miere súvisia s jeho opakujúcim sa trestným stíhaním.

49. Majúc preukázané tieto skutočnosti súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu je dôvodná, aj keď pokiaľ ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy len čiastočne.

50. Súd nároky žalobcu posudzoval podľa príslušných ustanovení zák. č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

51. Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

52. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

53. Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a
1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

54. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

55. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

56. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

57. Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

58. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

59. Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

60. Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

61. Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

62. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona, Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

63. Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

64. Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

65. V prejednávanom prípade žalobca tvrdil, že mu bola škoda spôsobená nezákonným uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-786/1-OVK-MT-2004 zo dňa 31. 12. 2005 o vznesení obvinenia, kedy trestné stíhanie voči nemu bolo nakoniec ukončené uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline 1KPt/204/2008 zo dňa 02. 06. 2010, ktorým bolo nakoniec trestné stíhanie voči nemu zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a v druhom prípade, že mu vznikla škoda a nemajetková ujma na základe uznesenia o vznesení obvinenia vyšetrovateľom Krajského riaditeľstva Policajného zboru ČVS: KRP-46/OVK-ZA-2009 zo dňa 18. 11. 2009, ktoré bolo nakoniec zrušené uznesením Generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV PZ 26/2010 - 4 zo dňa 22. 03. 2010. Žalovaná sa prostredníctvom orgánov, ktoré za ňu v konaní konali okrem iného, bránila aj tvrdením, že predmetné uznesenia o vznesení obvinenia nebolo možné považovať za nezákonné, pretože v čase vznesenia obvinenia boli splnené zákonné predpoklady pre tento postup a v trestnom konaní, pokiaľ šlo o vyšetrovateľa, konal v súlade s pokynmi prokurátora, pokiaľ išlo o orgány prokuratúry, tak tie vo svojom vyjadrení k sporu namietali, že žalobca odvodzuje svoje nároky od uznesení, ktoré vydal vyšetrovateľ Policajného zboru a nie od rozhodnutí prokuratúry.

66. Súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. aj rozhodnutie o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou takéhoto rozhodnutia (o zastavení trestného stíhania, prípadne o postúpení veci inému orgánu) sa trestné konanie končí, čiže zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným Zastavenie trestného stíhania, pretože výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin prípadne, súčasne znamená, že podozrenie zo splácania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (viď Nález Ústavného súdu Slvoenskej republiky sp. zn. II ÚS/25/2011 zo dňa 24. 03. 2011). Námietka žalovanej, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi, nemožno považovať za nezákonné, pretože v čase vznesenia obvinenia boli splnené zákonné predpoklady pre tento postup a v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania, preto samotný výsledok trestného konania spočívajúci napr. v zastavení trestného stíhania nemusí vyvolať nezákonnom uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody, neobstojí.

67. Je totiž evidentné, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je ukončené zastavením trestného stíhania, prípadne zrušením uznesenia o vznesení obvinenia, treba hľadať aj v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorí priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv občana. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či

sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená.

68. Súdna prax dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a, že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

69. V prípade uznesenia o vznesení obvinenia z 31. 12. 2005 (poškodená Q.) bolo vyššie spomínaným uznesením Krajskej prokuratúry v Žiline zo dňa 02. 06. 2010 trestné stíhanie vedené proti žalobcovi zastavené, pretože skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie voči žalobcovi viedlo nie je trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Z predmetného vyplýva, vzhľadom na vyššie uvádzané úvahy súdu, že nárok žalobcu na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená vznesením obvinenia v decembri roku 2005 sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, teda rozhodnutím, ktoré bolo neskôr zrušené. V prípade tohto trestného konania žalobca neuplatnil nárok na náhradu vecnej škody ale uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5 000 €, teda uplatňoval nárok v zmysle ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z..

70. Súd konštatuje, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, na ktoré bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalobcom, nárok žalobcu v tomto smere neuspokojilo do 6 mesiacov od prijatia žiadosti, pričom zo žiadosti (č. l. 42, 43 spisu) vyplynulo, že žalobca titulom odškodnenia nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla na základe vyššie uvádzaného nezákonného rozhodnutia, uplatňuje nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 € teda tak, ako ho uplatnil v súdnom konaní. Požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd považoval za dôvodnú aj z pohľadu kritérií ustanovenia § 17 ods. 3 citovaného zákona. Predovšetkým súd poukazuje na osobu žalobcu, ktorý v čase keď bolo vznesené obvinenie pre skutok, ktorého sa mal dopustiť voči poškodenej Q., nebol trestne stíhaný a pred týmto trestným konaním nebol ani pre iný trestný čin právoplatne odsúdený. Jednalo sa o vysokoškolského učiteľa a prednostu Ortopedicko-traumatologickej kliniky Univerzitnej nemocnice Martin. Z toho vyplýva, že sa jednalo o osobu, ktorá vzhľadom na dosiahnuté vzdelanie, vedeckú hodnosť, vykonávané profesie tak v oblasti vzdelávania budúcich lekárov, ako aj poskytovania liečebnej starostlivosti v odborných lekárskych kruhoch, ale aj minimálne v meste Martin požívala vysokú vážnosť.

71. Úkonmi trestného stíhania, ktoré sa viedlo voči žalobcovi vyše 4,5 roka, bola jeho dobrá povesť medzi spoluobčanmi, medzi kolegami, medzi pacientmi ale aj medzi poslucháčmi lekárskej fakulty, v spoločenskom prostredí žalobcu poškodzovaná. Je síce pravdou, že v posledných rokoch vedenia trestného stíhania proti žalobcovi boli voči nemu začaté aj ďalšie trestné konania, z ktorých jedno skončilo právoplatným odsúdením žalobcu a samozrejme aj tieto konania poškodzovali dobrú povesť žalobcu, poškodzovali žalobcu v jeho súkromnom živote, pretože nepochybne trestné konanie vedené voči fyzickej osobe, občanovi, je stresujúcim faktorom, ktorý sa podpisuje na súkromnom aj spoločenskom živote takejto osoby, avšak vzhľadom na postavenie žalobcu a aj zdravotné následky na psychike žalobcu, ktoré si následne vyvolali potrebu psychiatrickej ambulantnej liečby je zrejmé, že aj toto trestné konanie sa výrazne podieľalo na ujme, ktorá žalobcovi vznikla, v konečnom dôsledku aj na zdraví, spoločenskom a pracovnom postavení.

72. Preto s poukazom na tieto skutočnosti súd dospel k presvedčeniu, že náhrada, ktorú žalobca požaduje na odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla predmetným nezákonným rozhodnutím v rozsahu, v akom ho žalobca požadoval, je dôvodná a v tomto smere nárok žalobcovi priznal v plnej výške, teda v tejto časti žalobe vyhovel v celom rozsahu.

73. Pokiaľ ide o škodu a ujmu, ktorá žalobcovi vznikla na základe uznesenia o vznesení obvinenia vyššie spomínaným uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline zo dňa 18. 11. 2009 (v prípade poškodenej pacientky L.. Á.), tam sa súd stotožnil s tvrdením žalobcu, že žalobcovi vznikla v tomto trestnom konaní, ktoré bolo nakoniec ukončené, avšak nie hneď v prvopočiatkoch na základe sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia ale neskôr, uznesením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 22. 03. 2010, ktorým bolo uznesenie vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline z 18. 11. 2009 zrušené. Súd sa stotožnil aj s tvrdeniami žalobcu,

že mu vznikla nemajetková ujma vedením trestného konania voči jeho osobe, ktoré na rozdiel od toho predchádzajúceho trvalo len 4,5 mesiaca a toto konanie sa prelínalo aj s ďalšími trestnými konaniami, ktoré súd uvádza vyššie. Aj keď žalovaná strana konajúca prostredníctvom Ministerstva vnútra namietala správnosť vyúčtovania trov obhajoby a spochybnila skutočnosť, či tieto trovy obhajoby žalobca nakoniec zaplatil, súd s poukazom na dôkazy, ktoré sa spomínajú vyššie dospel k presvedčeniu, že obhajca žalobcu JUDr. Vladimír Kašuba vykonal všetky úkony obhajoby, ktoré uviedol vo svojom vyúčtovaní obhajoby (č. l. 35 - 38 spisu), uplatnil si ich v súlade s vtedy platnou vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a, že žalobca mu z účtu, ktorý je vedený na meno jeho manželky kde finančné prostriedky na tento účet poukazované tvoria bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ich svojmu obhajcovi preplatil a teda skutočne došlo k ubudnutiu hodnôt v majetkovej sfére žalobcu, a to v príčinnej súvislosti so začatým trestným stíhaním, ktoré začalo uznesením o vznesení obvinenia žalobcovi.

74. Preto súd dospel k presvedčeniu, že nároku žalobcu na zaplatenie sumy 2 389,31 € titulom skutočnej škody, ktorá žalobcovi vznikla trovami obhajoby, je nutné vyhovieť a tento nárok priznal žalobcovi podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z..

75. Ministerstvo vnútra, na ktoré bola podaná žiadosť žalobcu v roku 2012 o predbežné prerokovanie tohto nároku na náhradu škody, kde tento nárok bol zhodne ako v žalobe vyčíslený, žalobcovi oznámilo listom, ktorý bol doručený jeho právnemu zástupcovi dňa 11. 01. 2013, že jeho žiadosti nevyhovuje. Súd je toho presvedčenia, že podľa ust. § 16 ods. 4 citovaného zákona, lehota omeškania začala v tomto prípade plynúť dňom 11. 01. 2013, teda keď doručením svojej odpovede právnemu zástupcovi žalobcu Ministerstvo vnútra oznámilo, že jeho nárok neuspokojí. Ak teda žalobca žiadal úroky z omeškania od 12. 01. 2013, požadoval ich v súlade s ust. § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z., v súlade s ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. a v súlade s ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Výška úrokov z omeškania je o 8 % bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

76. V tomto prípade žiadal žalobca, rovnako ako v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla uznesením o vznesení obvinenia, v prípade poškodenej pacientky L.. Á., v roku 2009 vo výške 5 000 €. Aj v tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosti, ktoré uvádzal vyššie, a ktoré sa týkajú osoby žalobcu - trestný spis, ktorý bol vedený v prípade L.. L. Á., dnes ČSV: ORP-30/2-OVK-MT-2011, je pomerne rozsiahlym spisovým materiálom a opakovane v trestnom konaní, aj keď trvalo krátko, bolo vypočúvaných pomerne veľké množstvo svedkov, ktorí v prevažnej miere boli spolupracovníci žalobcu, boli vyžadované znalecké posudky od kapacít v odbore, v ktorom je činný aj žalobca a samozrejme toto trestné konanie sa nepochybne spolupodieľalo aj na zdravotných následkoch, ktoré nakoniec udalosti, ktoré žalobca od roku 2005 postupne prežíval, vyvolali.

77. Súd však nemôže prehliadnuť fakt, že práve počas tohto trestného stíhania vedeného proti žalobcovi, sa voči žalobcovi viedlo ďalšie trestné konanie a to pred Špecializovaným trestným súdom v Pezinku, kde prvý rozsudok, ktorým bol žalobca odsúdený pre trestný čin prijímania úplatku, aj keď v tom čase neprávoplatný, bol vydaný 20. 10. 2009 a následne v ďalších mesiacoch a rokoch toto konanie, na základe opravných prostriedkov žalobcu, pokračovalo, prípad bol aj medializovaný. V tomto prípade je súd toho presvedčenia, že trestné konanie, ktoré začalo uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 18. 11. 2009 a bolo ukončené vyššie spomínaným uznesením Generálneho prokurátora Slovenskej republiky, sa len na negatívnych následkoch v živote žalobcu, v jeho spoločenskom, odbornom a pracovnom postavení, a v jeho súkromnom živote len spolupodieľalo.

78. Preto súd aj s prihliadnutím na dĺžku tohto trestného konania, odškodnenie nemajetkovej ujmy, ktoré žalobca požadoval, považoval za privysoké a žalobcovi priznal toto odškodnenie len v rozsahu polovice uplatneného nároku, teda v sume 2 500 € a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol.

79. O trovách konania súd rozhodoval podľa ust. § 142 ods. 1 a ods. 3 vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol účinný do 30. 06. 2016. Žalobca uplatnil nároky, ktoré nezáviseli od úvahy súdu ale od vykonaného dokazovania, a totiž nárok na náhradu skutočnej škody, ktorá mu vznikla vynaložením trov obhajoby v roku 2009 a 2010, a pri uplatňovaní tohto nároku bol v celom rozsahu

úspešný, čiže žalobcovi by v tomto prípade patril nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. ako úspešnému účastníkovi konania. Pokiaľ šlo o odškodnenie nemajetkovej ujmy, súd je toho presvedčenia, že v tomto prípade ide o nárok, ktorý závisí od úvahy súdu tak, ako to predpokladá ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a v prípade takéhoto nároku aj keď žalobca nebol v celom rozsahu úspešný súd môže priznať právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania. Súd preto postupoval v intenciách týchto ustanovení zákona a žalobcovi priznal všetky vynaložené trovy konania, ktoré žalobca uplatňoval vychádzajúc z tarifnej hodnoty spolu 12 389,31 €. Trovy žalobcu potom vznikli zaplatením súdneho poplatku v sume 20 €, náhradou hotových výdavkov, ktoré žalobcovi vznikli vyhotovením úradného prekladu rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý bol predložený na výzvu súdu v sume 115,20 € a ďalej odmenou právneho zástupcu žalobcu za 7 úkonov právnych služieb po 287,14 € (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ide o úkony vykonané v roku 2012, spísanie žaloby na súd v roku 2013, účasť na pojednávaní pred Okresným súdom Martin 16. 04. 2014 a potom 16. 09. 2015, 20. 04. 2016 a 29. 06. 2016). Za úkony právnej služby urobené v roku 2012 patrí právnemu zástupcovi žalobcu režijný paušál vo výške 7,63 € za každý úkon, za úkon v roku 2013 mu patrí režijný paušál vo výške 7,81 €, za úkon urobený v roku 2014 mu patrí režijný paušál vo výške 8,04 €, za úkon uskutočnený v roku 2015 ju patrí režijný paušál v sume 8,39 € a za úkony v roku 2016 mu patrí režijný paušál v sume 8,58 €. Trovy právneho zastúpenia predstavujú spolu sumu 2 066,64 € a trovy konania, ktoré žalobcovi vznikli predstavujú sumu 2 201,84 €, v tejto sume súd žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.
Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 62 ods. 1 C. m. p. odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Podľa § 62 ods. 2 C. m. p. odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní.

Podľa § 63 C. m. p. v odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy.

Podľa § 64 C. m. p. zmena návrhu na začatie konania je v odvolacom konaní prípustná.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona. Ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.